

[Socialministeren.]

sering og standardisering vil blive muligt at forøge plejehjemsbyggeriet betydeligt i de kommende år, hvorved de vanskelige problemer, vi her står over for, vil finde deres løsning.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret på spørgsmålet. Det, der ganske specielt interesserede mig, var de helt private hjem, hvor jeg forstår tilsynet ligger hos sundhedskommissionen. Men er det sådan, at sundhedskommissionen f. eks. har nogen som helst kontrol med prisen? Hvis sundhedskommissionen nu finder, at det er urimelige priser, der kræves, kan den så gøre noget? Jeg er klar over, at der for øjeblikket er mange af disse private hjem, hvormed kommunalbestyrelsen har tilsyn, som ikke er tilfredsstillende, men det, mit spørgsmål primært drejede sig om, var de helt private, og hvem der eventuelt kunne skride ind mod forholdene dér.

Jeg er blevet noget betænkelig ved de private plejehjem, efter at vicedstads lægen i Information i går gav udtryk for, at hun mente, at indtil halvdelen af de private hjem burde lukkes, fordi de ikke var tilfredsstillende; derunder må jo høre dem, hvor man indlægger fra kommunerne, men, så vidt jeg forstår, også en del fuldstændig private. Hvis ministeren kunne oplyse noget om, hvordan forholdene er på de helt private hjem, var det egentlig det, jeg gerne ville have noget at vide om.

Socialministeren (Bundvad): På de helt private hjem, hvor der altså ikke indlægges pensionister under nogen form, er der ikke kontrol med priserne. Man kan føre en sundhedsmæssig kontrol, og folketingsudvalget, der havde med omsorgsloven at gøre, ønskede, at vi skulle understrege over for embedslægerne, at de skulle føre et mere effektivt tilsyn; dette er gjort gennem indenrigsministeriet. Men med hensyn til prisen er der ikke nogen kontrolmulighed. Det vil jo imidlertid gå sådan, at der ikke skal bygges særlig mange nye hjem, før de dårlige hjem bliver trukket tomme, og det kommer også til at gælde de hjem, som udnytter situationen økonomisk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søgaard* til undervisningsministeren:

„Kan ministeren oplyse noget om, hvornår ungdommens uddannelsesfond kan udbetale støtten til lærlingene?“

Søgaard: For snart et år siden, nemlig den 4. juni 1964, vedtog det høje folketing gennem ungdommens uddannelsesfond at yde 4 mill. kr. som støtte til lærlingene i tilfælde, hvor, som det hedder, „hjemmets økonomi eller andre forhold i særlig grad taler derfor“.

Nu er det imidlertid klart, at der efter denne lovs vedtagelse måtte gå en vis tid, inden dens virkninger kunne spores i praksis. Nedsættelse af centralnævn, udpegning af de lokale stipendienævn, opstilling af ansøgningskemaer o. s. v. tager naturligvis nogen tid, men der gik desværre også ret lang tid, inden selve bekendtgørelsen blev udsendt. Vi skulle helt frem til 26. oktober forrige år, inden den forelå. Det skyldes dog ikke den nuværende højtærede minister, idet han med prisværdig hurtighed efter sin tiltræden fik udsendt bekendtgørelsen.

Næste fase i sagen er udsendelsen af ansøgningskemaerne til lærlingene. Skemaerne forelå ude på arbejdsansvsningskontorerne i januar-februar måned i indeværende år. Her gav man ikke særlig lang tid til lærlingene og deres forældre til at få dem afhentet, udfyldt og afleveret igen, så de kunne gå ind til bedømmelse, så umiddelbart efter cirkulærets udsendelse skete der dog noget.

Men så var det, ligesom der gik en sky for solen. Nu er vi kommet helt hen i maj måned; vi kan snart fejre et års dagen for lovens vedtagelse, og lærlingene har stadig ingen afgørelse fået på deres ansøgninger. Når jeg tænker på den prisværdige hurtighed, hvormed ministeren fulgte mit tidligere spørgsmål her i det høje ting angående universitetssagen i Odense op, kan jeg ikke nægte, at det ville bedrøve mig, hvis ministeren ikke allerede har taget de meget spidse sko på og sparket til på de steder, hvor der faktisk bør sparkes i denne sag. Jeg kan ifølge sagens natur ikke vide noget om, hvor sparket skal sættes ind, men jeg ved, at det ikke kan være rigtigt, at de tusinder af lærlinge, der har søgt, stadig — snart et år efter lovens vedtagelse — skal sidde og vente på, at der sker noget på det